

ஶ்ரீ: ॥

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ வசநக்ருத்யவிமர்ஶ: ॥

வசநக்ருத்ய விமர்சம்.

ஶ்வ்ருத மதிமத்ப்ரஸாதாந்தாஷ்டாங்கயோகஸம்பந்ந
உத்ருத்தமதேஷ்டௌ: । க்ருஷிதாவிஜயமங்கலதம் ஸதா நமாம:
கவிம் தேஶிகாபிஜம் ॥

ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் உபாயாதிகாரத்திலே—
"ஶரணாகதி நிர்தேஶ: ஸந்த்ரவிஶேஷ்யவாசக: ।
இதி மந்த்ரதிஶம் ப்ராஹு: ஶ்ரீமத்பாஷ்யவிரோதத: ॥
ஸர்வாவஸ்தத: ப்ராப்தம் வைஶிஷ்ட்யம் ப்ரயமஶ்ருதம் ।
விஶேஷ்யவசநாதிகம் நஹி பாதிதுமர்ஹதி ॥
ஶரணாகதி ஶப்தவ்ருத்திர் யச்ச ப்ரஸஜ்யதாம் ।
ஶ்ருதிவேதாந்தஸாம்யம் தச்ச ஸதிப்ராயாந்யதோதயாத் ।
ந ஸம்ராஜி ஸந்த்ரேஸ் ஸதிதீயோக்தஸாஹஸம் ।
ததா த்வத்வாராத்யஸ்ய உபிதம் ஶாஸ்த்ரஸாஹஸம் ॥"
என்று நாலு காரிகைகளாலே ஸகதேஶிகளில் சிலருடைய
அபிப்ராயத்தை ஸ்ரீதேஶிகன் நிரஸித்தருளினார்.

இதில் ஆக்ஷேபம்.

ஶாரீரஹஸ்யத்ரயத்தில் நயினாராச்சான்பிள்ளையின்
உக்திக்கு இது தூஷணமென்பது வாக்யஶேஷியாலே
ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

"இப்பதத்தில் த்விவசனம் 'ஸத்விதீயம் இவ்வுபாயம்'
என்கிற ஸாஹஸவசனத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவ
ளும் கூடி உபாயமென்னில் சரணங்களிரண்டென்னவொண்

ணுது. நாலென்னவேணும்...... ஆகையாலே அவளுக்குப் புருஷாகாரபாவமும் அவனுக்கு உபாயபாவமும் வ்யவஸ்தித மாயேயிருக்கும்"

என்று அவ்விடத்திலிருக்கும் வாக்யம். இங்கே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் விவக்ஷிதமாகில் ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்றிருக்க வேண்டுமென்று ஆச்சான்பிள்ளை ஆபாதனம் செய்ததாக நினைத்து தேசிகன் தூஷித்திருக்கிறார். அவருக்கு அப்படி ஆபாதானம் அபிமதமன்று. இதை நிரூபிக்கிறோம்—

"சரணௌ - திருவடிகளை, இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது"

என்று பிள்ளை லோகாசார்யரின் ஸ்ரீஸூக்தி.

" இதில் 'உபாயபூர்த்தியையும்' என்கிற பதத்திற்கு "த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறதென்கை"

என்று மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானம்.

இதன் அபிப்ராயமாவது— லோகத்தில் ஏகவசநமானது ஏகத்வத்தைப் போல் ஜாத்யேகவசநாதி நிவர்த்யாஹங்காரங்களாலே பஹுத்வத்தையும் சொல்லும். பஹுவசநமும் பஹுத்வத்தைப்போல் பஹுமாநாதிகரணந்யாயத்தாலும் பூஜார்தம் பஹுவசநம், ஆதரணீய பஹுவசநம் இவை முதலிய வழிகளாலும் ஏகத்வத்தையும் சொல்லும். த்விவசநம் இப்படியன்று. அது எப்போதும் எவ்விதத்திலும் இரண்டு வஸ்துக்களையே போதிக்கிறது என்று ஶாஸ்த்ரஸரணி. ஆகவே இங்கு சரணௌ என்கிற த்விவசனம் பிராட்டிக்கு உபாயத்தைத் தள்ளுகிறது—என்று.

இதுவே ஆச்சான் பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கும் பாவம். அவர் 'நாலென்னவேணுமெ'ன்றது 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' என்றிப்படியிருக்கவேணுமென்கிற அபிப்ராயத்தாலேயன்று; ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்றிருக்கவேண்டும் என்பது அவர்

அபிப்ராயம். ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்று ஸமஸ்த நமாஸம் இருந்தால் ஜாத்யேகவசநவ்யக்தியையாலே நாலு சரணங்களைக் கொள்ளலாம் என்று சிலர் சொல்லுவர். ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்று ஸமாஸநத்தில் ஒருவருக்கும் அபிப்ராயமில்லை. ஆக தேசிகன் பாஷித்தது சரியன்று—என்று.

இந்த ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம்.

முதலில் மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானத்திற்கு பாவவர்ணனத்தில் 'ஸமஸ்தவசநம் ஜாத்யேகவசநவ்யக்தியையாலே பஹுத்வத்தைச் சொல்லு'மென்றது சரியன்று. ஜாத்யேகவசநஸூத்ரத்தில் ஸமஸ்தவசநம் ஸமஸ்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்றே பாஷ்யகாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'ஸம்பந்நோ வ்ரீஹி:' என்கிறவிடத்தில் ஸமஸ்தம் வ்ரீஹித்வஜாதியில் அந்வயிக்கிறது. பரம்பராஸம்பந்தத்தினாலே வ்ரீஹிவ்யக்திலேயாவது அந்வயிக்கலாம் என்று வ்யுத்பத்திவாதம். சிலவிடங்களில் ஜாதிவாசியான பதத்திற்கு பஹுவசநமும் ப்ரயோகிப்பதுண்டு. அவ்விடத்திலும் ஸமஸ்தம் அந்வயம் என்று தார்க்கிகர்கள் சொன்னார்கள். அப்படியிருக்க ஜாத்யேகவசநஸூத்ரத்திலே பஹுத்வம் அந்வயமாவது எங்ஙனே? பாணினியும் ஜாதியைச் சொல்லும் பதம் ஸமஸ்தவசநாந்தமாயிருப்பதுபோல் பஹுவசநாந்தமாயுமிருக்கலாம். அப்போதும் ஸமஸ்தமே அந்வயம் என்று ஸூத்ரத்தில் சொன்னார். மஹாபாஷ்யகாரரும் பஹுவசநமாயிருந்தால் ஜாதிவாசியாகவேண்டாம், வ்யக்திபரமாகவேயிருக்கலாமென்று மாத்திரம் சொன்னார். ஜாத்யேகவசநஸூத்ரத்திலே ஸமஸ்தம் அந்வயமென்பதை ஒப்புக்கொண்டார். ஆக ஸமஸ்தவசநம் இங்கே பஹுத்வாந்வயமன்று. பஹுவ்யக்திக்ரஹணத்திற்கு ஸமஸ்தவசநம் ப்ரதிபந்தகமாயிருந்தாலும் அதை ஜாத்யேகத்வபரமாகக்கொண்டு ஸமாந்யமாக்கி அநேக வ்யக்திகளை நாம் க்ரஹித்துக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையால் ஸமஸ்தவசநஸூத்ராவிஷயமே ஜாத்யேகத்வபரமாசிரயணே ஜாதிந

கஹ்ரஹணம் ஹவதி என்று எழுதியிருக்கவேண்டும். ஜாத்யேகவசநஸூத்ரத்திலே ஜாதிமாத்திரம் அர்த்தம் என்று சிலர். வ்யக்தியும் அர்த்தமென்று சிலர். ஸவர்யா பஹுவும் கார்யமில்லை; வேயத்திலும் விஷயமாவதில்லை.

பிறகு பஹுவசநத்திற்கு பராமர்யாதிகரணந்யாயத்தாலே வகசுவும் கார்யம் என்று சொன்னதைக் கொஞ்சம் விமர்சிப்போம். இந்த பராமர்யாதிகரணந்யாயம் பஹுவசநத்திற்கு வகசுவும் கார்யம் சொல்லுமிடத்தில்தான் வரும் என்று ஆக்ஷேபகர் நினைத்திருக்கிறார். இது ஒரு ஸாமாந்யந்யாயம். 'ஸாமாந்ய ந்யாயங்கள்' என்று ஸுந்த்ரவணம். வகவசநாதிஸூத்ரங்களிலும் இந்த ந்யாயம் ப்ரவர்த்திக்கும். "வகவசநஸ்ய ப்ராணோதாநவர்த்த வத்வநேகவாசகஸ்வய மவிஷயேபி பராமர்யாதிகரண ந்யாயேந ப்ரவர்த்தமநோ" என்று ஸார்த்தீபிகை. எங்கேயும் கஸ்யாநமானவிடத்தில் எவ்வித கந்யாகவசநத்திலும் இந்த ந்யாயத்தைச் சொல்லுவதுண்டு. தவேலீய ந்யாயப்ரகாசத்தில்கூட முதலில் இந்த ந்யாயத்தை உபயோகித்திருப்பதைக் காண்க. அதன் வ்யாக்யானமாக நாம் செய்திருக்கும் ஸாமாஸாவப்யாஸஹத்திலும் அதன் விவரணத்தைக் காணலாம். ஆக பராமர்யாதிகரணந்யாயத்தை பஹுவசநத்திற்கு மாத்திரமாக விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

த்விவசநத்திற்கு எங்கேயும் வேறு ஸங்கியை அர்த்தமில்லையென்பதும் ஸரியல்ல. 'திஷ்யபுநர்வஸ்வோ' என்கிற நக்ஷத்ரவரமான ஹத்தில் பஹுவசநத்திற்கு பதிலாக த்விவசநமே ஸர்வத்ர வருமென்று பாணிநிஸூத்ரம். 'த்ரிஷட்பர்ணயோசாஸஹஸ்ரம் யஜேத' என்கிறவிடத்தில் ப்ராதிவதிகம் ஆறு யாகங்களைச் சொல்வதாலே த்விவசநத்திற்கு பஹுவும் கார்யம் என்று பளணயோஸ்யாதிகரணத்தில் ஸார்த்தீபிகையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஸநா

தீநாம் விஶ்வாஸிஷ்டா ஜாதி: ப்ராயேண" என்று வாக்யஶேஷத்தில் வெஹாரூஹணம் வேண்டுமிடத்திலும் அவதாரண ப்ரயோகம் சொல்லப்பட்டது.

"ரவிகாஜுஉயெந வெஹதாநா
ஸகுஹாஹம் ஜவநாzzஹிதொஷணா ।
ஶிஶிரொ நிஶி ஹுதாம் வாரா
உரணனா யத்ரு ஊடுநோதி நொ ஹிஉழு ॥"

என்று வெஹாரூஹணஷ்மத்தில் உரணனா என்று உரண ஶப்தத்திற்கே அவதாரணம் வைஷயீயத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. ஆக ஸகலவதாரண வெஹாவதாரணங்களைக் காட்டிலும் அவதாரணத்திற்கு ஒரு விசேஷமிருப்பதாகச் சொன்னதும் அதிலும் உரணனா என்கிற இடத்தில் சொன்னதும ப்ராமாணிகம் அன்று. இப்படி ஸவுஶாஸ்த்ரவிரோதங்களை அடுக்காகச் சொல்லி, 'ஐதிஹ்யஷா ஶாஸ்த்ரஸாரணி:' என்று எழுதினது அஸங்கதம். இப்படி அஸம்பத்தமான அர்த்தத்தை 'அதெருஉஹியிதழ்' என்று மணவாளமாமுநிகளின் அபிப்ராயமாகச் சொன்னதும் அவருக்கு நிகஷ்டாவஹமாகையாலே அநுசிதம்.

இனி ஆச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திற்கு வாஸ்தவார்த்தத்தை உணர்த்தி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த தூஷணம் ஸங்கதமென்று நிரூபிக்கிறோம். முதலில் ஆச்சான்பிள்ளை 'இப்பதத்தில் அவதாரணம் த்விதீயமுபாயமென்கிற ஸாஹஸவசனத்தைத் தள்ளுகிறது' என்று சொன்னார். இவ்விடத்தில் இப்பதமென்பதாலே ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்கிற பதத்தை க்ரஹித்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஸந்தேஹமேயில்லை. இங்கே அவதாரணம் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வவ்யவச்சேதகமென்று சொல்லுகிறார் என்பதும் நிர்விவாதம். இனி எப்படி இந்த அவதாரணம் பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறதென்பதை விசாரிக்கவேணும்.

இங்கே அவதாரணம் ஸ்ரீமந்நாராயணசரண என்கிற பதத்தின்மேல் வந்திருக்கிறது. ஸ்ரீபதார்த்தமும் நாராயண

வாக்யத்திற்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது. ஆக சரண வசநம் நாராயணசரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேல் த்விவசநம். அது எதற்கு த்வித்வத்தைச் சொல்லும்? நாராயணசரணங்களுக்குத்தானே. அப்போது த்விவசநம் எதைத் தள்ளும்? நாராயணசரணங்களில் இரண்டு இங்கே உபாயமாகவேணும். ஒரு நாராயணசரணமுபாயமன்று. அப்படியே வெகு நாராயணசரணங்களுமுபாயமல்லவென்றிவ்வளவுதானே வசநத்தாலே ஸித்திக்கும். முன் ஆக்ஷேபகர் ஏகவசநபஹுவசநங்களானால் ஸங்கியையில் வ்யவஸ்தையில்லை. த்விவசநம் இரண்டைத்தான் சொல்லும் என்று சொன்னாரே. அது ப்ரக்ருதத்திற்கு எப்படி ஸாதகம்? ஸாதகமாயிராவிட்டால் அந்த நிரூபணம் அஸங்கதமாகாதா? ஸ்ரீமந்நாராயணசரணம், ஸ்ரீமந்நாராயணசரணா: என்றிப்படியிருந்தால் எவ்வளவு ஸங்கியை வேண்டுமானாலும் க்ரஹிக்கலாம். இப்போது முடியாதென்பதுதானே இவருக்கு விவக்ஷிதம். அப்படி ஏகவசநமாவது பஹுவசநமாவது இருந்தால் பிராட்டியின் திருவடியை க்ரஹிக்கமுடியுமா? எந்த ப்ராதிபதிகத்தின்மேல் வசனம் வந்திருக்கிறதோ, அந்த ப்ராதிபதிகத்தின் அர்த்தத்திலுள்ள ஸங்கியைத்தானே வசனம் சொல்லும். நாராயணசரணங்கள் எத்தனை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் அப்போது. த்விவசநமிருப்பதாலே இரண்டு நாராயணசரணங்களையே க்ரஹிக்கவேண்டுமென்றிவ்வளவுதானே ஏற்படும். கடம் என்றோ கடா: என்றோ சொன்னால் ஸங்கியைக்கு வ்யவஸ்தையில்லையாகையாலே கடத்தையும் க்ரஹிக்கலாம். கடௌ என்று த்விவசநமிருந்தால் கடத்தை க்ரஹிக்கமுடியாதென்று சொல்வது எவ்வளவு அழகோ, அப்படியே இந்த த்விவசநப்ரயோஜநமிருப்பதென்பதை நன்கு கவனிக்கவும்.

த்விவசநமே பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தை நிஷேதிப்பதானால் ஸ்ரீசரணௌ ஶரணமென்று சொன்னால்கூட நிஷேதம் ப்ரஸஞ்ஜிக்கும். நாராயணசரணௌ என்கிறவிடத்தில்

இருக்கும் அிவவு நமென்றால் ஐபயவ்ரதிரேகங்களாலே வ்யாதி பதிகத்தாலே ஸ்ரீவரணநிஷேயமென்றே சொல்லிற்றாயிற்று. இராவிடில் ஸ்ரீஊராயணவரணம் என்றிருந்தால் ஸ்ரீக்கும் உபாயத்வம் விவக்ஷிக்கப்படலாமென்று இவர் சொல்வதாகும். அப்படியும் சிலருக்கு அபிப்ராயமுண்டென்னில் விஶிஷ்ட ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை இன்னும் அறியவில்லையென்றுகிறது. ஆகையாலே இங்கு உதாஹ்வரணலே பிராட்டி உவஸஜநமாகத் தோற்றினபடியால் வரணரூபம் ஸ்ரீவரணத்தைச் சொல்லமுடியாதாகையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லையென்று சொன்னால் அழகாயிருக்கும். ஆக உதாஹ்வரணக்குச் சொல்ல வேண்டியதை அிவவுநத்துக்குச் சொன்னது பொருந்தாது. ஆகையால் ‘ த்விவசனம் … தள்ளுகிறது ’ என்று ஆச்சான் பிள்ளை சொன்னது இப்போது ஐஸஜ்ஞதமாய்விட்டதன்றோ ?

ஸ்ரீஊராயணவரணள என்றிராமல் ஸ்ரீநாராயணவரணள என்றிருந்தால் கயஸ்ஸ ‘ஸ்ரீஸஹிதநாராயணனுடைய வரணஅயமுபாயமென்கிறது ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறது ’ என்று சொல்வது ஶக்யமாகலாம். இங்கே உதாஹ்வ இருப்பதாலே இது ஸஜ்ஞதமாகாது. ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீநாராயணவரணள என்கிறவிடத்தில் அிவவுநக்ஷ்த்ரம் சொல்வதில்தான் தாத்பர்யமென்னில் அப்போது ‘ இப்பதத்தில் ’ என்பது ஸஜ்ஞதமாகாது. ஸ்ரீநாராயணவரணள என்று இராமல் ஸ்ரீநாராயணவரணாநு என்று இருக்கவேண்டுமென்றன்றோ இவருடைய வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் அப்போது ஸித்திக்கிறது. இதனால் ஸ்ரீஊராயணவரணள என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைச் சொல்லுகிறவர்களின்மேல் என்ன தூஷணம் சொன்னதாகிறது? இங்கே அயவ்யகரணத்திலே இந்த வீண்விசாரம் எதற்காகச் செய்யவேண்டும் ?

ஆகையால் ஸ்ரீஊராயணவரணள என்கிறவிடத்தில் அிவவுநம் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வத்தைத் தள்ளுகிறதென்று சொன்ன ஆச்சான்பிள்ளையின் உட்கருத்தைப் பின்வருமாறு

அங்கீகரிக்கவேணும். இல்லையாகில் அவருடைய வாக்யம் முற்றிலும் ஸுஸங்கதமாயும் ஸுபாரஸ்யமாயும் முடிகிறதென் பதைக் கீழே விவரித்தோம். ஆக அவர் கருத்தாவது— விஶிஷ்ட விஷயமான இவ்விடத்தில் விஶேஷணத்திலும் க்ரியாந் வயம் விவக்ஷிதமாய் பிராட்டியும் உபாயமென்னில், அப்போ து வரணஶப்தார்த்தில் நாராயணனுக்குப்போல ஸ்ரீக்கும் ஸமயம் சொல்லவேண்டும். ஆக இருவருடைய சரணங்களும் சேர்ந்து நாலாகையாலே த்விவசநம் ஸுஸங்கதமாகிறது. யத்யபி ஸ்ரீயினுடைய ஒரு சரணமும் நாராயணனுடைய ஒரு சரணமும் க்ரஹிக்கப்பட்டு த்விவசநத்தை ஸங்கதமாக்கப் பார்க்கலாம். ஆனால் அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமில்லை. ஆக பஹுவசநமிராமையாலே ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் நிஷித்த மாகிறது— என்று. இப்படி விஶிஷ்ட விஷயஶாஸ்த்ரமெகையறி யாமல் ஆச்சான்பிள்ளை சொன்னதை நன்று கவனித்து ஸ்ரீதேஶிகன் இதைத் தூஷித்தருளினார். உதாஹ்ருத வந்த இடத்தில் ஸ்ரீக்கு வரணஶப்தார்த்தாந்வயம் வராதென்பதை ஆச்சான்பிள்ளை நினைத்திருந்தால் 'த்விவசநம் தள்ளுகிறது' என்று த்விவசநப்ரயோஜநத்தை இப்படி வர்ணித்திருக்க மாட்டார்.

இனி ஸ்ரீதேஶிகன் அருளிச்செய்த காரிகைகளின் அர்த்தத்தை விவரிப்போம்.

வரணாவிதி நிஷேதஶ்ச ... ... ஸ்ரீஸம்பந்தவிரோதத: ॥

வரணௌ என்கிற த்விவசநநிஷேதமானது பதீஶ்வே ஶிஷ்ட்யத்தை அதாவது விசேஷணமாக பிராட்டியைச் சொல்லி அவளுக்கு உபாயத்வவிவக்ஷையைத் தள்ளுகிறதென்றுசொன் னவர் தோற். ஏனெனில் ஸ்ரீஸம்பந்தவிரோதம் வரும். அதாவது த்விவசநத்திற்கு த்வித்வமே பொருள். பிராட்டி உபாயமன்று என்பது பொருளன்று. ஸ்ரீநாராயணசரணங்கள் நாலும் விவக்ஷி தமாகில் த்வித்வம் ஸமயிக்கமாட்டாதாகையாலே நாராயணவர ணோத்தத்தை க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று ஸாமர்த்யாஶ்ரயணா ஜ்ஞாந ஸ்ரீவைஶிஷ்ட்யத்தை பாதிக்கவேணும். அது ஸநாத

வசனம். ஶ்ருதிஸூக்திகளில் ஶ்ருதி ப்ராபல்யமென்பது மீமாம்ஸாந்யாயஸித்தமிறே. இங்கு கேசிச்சப்தத்தாலே குறிப்பிடும்போது பஹுவசநமிருப்பதாலே இது ஆச்சான்பிள்ளை ஒருவரைக்குறித்துச் சொன்னதன்று. ஸ்ரீதேசிகன் காலத்தில் இந்த விஷயத்தை ஆக்ரஹத்தோடு எடுத்துரைத்துக்கொண்டிருந்த சில ஏகதேசிகளைக் குறித்து என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இங்கு 'கேசித்தம் ப்ராஹு:' என்று ஓர் பாடமுண்டு. அப்போது இப்படி சிலர் சொன்னது யாரோ ஒருவர் சொன்னதை அநுவாதம் செய்தது மாத்ரமத்தனை. அது தான் தத்வமென்கிற கருத்தாலேயன்று என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஆச்சான்பிள்ளையை நிகழநினைக்காமல் சொல்லுகிறார் என்று கொள்ளவேணும்.

நநு, ஸ்வத்வானது விஶிஷ்டோபலக்ஷணாத்யவஸாயகாரணமாகையாலே இங்கு அவசநத்தாலேற்பட்ட அக்ஷமஸாமர்த்த்யத்தாலே ஸ்வத்வை உபலக்ஷணபரமாகக்கொள்ளுவோம் என்கிற சங்கையைப் பரிஹரித்து, ந்யாயாந்தரமும் சொல்லி, கீழ்ச்சொன்னதை உபபாதிக்க இரண்டாம் காரிகை யருளிச் செய்கிறார்—

ஸர்வஸ்வாஸ்த ... ... நஹி ஸ்வாயத்தஸ்வைஹ்ருதி: ॥

ஸ்ரீய:பதி ஸ்ரீஸஹித என்றிப்படி ப்ருதக்யோகமிருந்தால்கூட ஸ்வரஸமாய் க்ரஹிக்கப்படுவது வைஶிஷ்ட்யம். அதற்கு விஶேஷபாதகமிராதவரையில் உபலக்ஷிதத்வம் சொல்வது அந்யாய்யம். அதிலும் இங்கே ஸ்வத்வம் இருக்கிறது. 'தஸ்யாஸ்யாஸ்யஸிந்து ஸ்வத்வம்' என்று தாத்த்விகவைஶிஷ்ட்யம் ஸ்வத்வத்துக்கு ஸ்வாப்யாயமென்று தாந்த்ரிகர்கள் சொன்னார்கள். இங்கே நித்யயோகாயுக்தமென்பது ஸர்வபூர்வாசார்யர்களுக்கும் ஸம்மதம். ஆக இங்கு வைஶிஷ்ட்யம் ஸாத்வம். அதை விஶாக பாயிப்பது யுக்தமன்று. மேலும் வைஶிஷ்ட்யம் முதலில் ஜ்ஞாதமாயிற்று. அக்ஷம் அரணன என்கிற அவசநத்தாலே பின்னால் ஜ்ஞாதமானது. உபக்ரமாதிகரணந்யாயத்தாலே உபஸம்ஹாரத்தை அந்யபா-

மாக்கவேண்டுமேயொழிய உபஸம்ஹாரத்தைக்கொண்டு உப
க்ரமஶ்ருதமான வைஶிஷ்ட்யத்தை விடமுடியாது. மேலும்
இங்கே அநந்யதாஸித்தமான உபஸம்ஹாரங்கூட இல்லை.
சரணஶப்தத்தாலே இருவருடைய சரணங்களையும் க்ரஹிக்க
வேண்டியிருந்தாலும் ஸ்வயம்ஶ்ருதவைஶிஷ்ட்யத்தை விவக்ஷ
ணத்திற்காக விடமுடியாதென்று சொன்னோம். வாஸ்தவத்
தில் ஸ்ரீக்கு விஶேஷ்யமான நாராயணனுடைய சரணங்
களின் ஐக்யத்தையே சொல்லுவதால் ஒரு விரோதமுமில்லை.
பிராட்டிக்கும் பெருமாளுக்கும் சேர்ந்து இரண்டு திருவடி
கள் என்று சொன்னாலன்றோ விரோதம். நாராயணனுடைய
சரணங்களிரண்டு. நாராயணன் ஸ்ரீவிஶிஷ்டன் என்று சொன்
னால் என்ன விரோதம்? ஆக ஐக்யமானது வைஶிஷ்ட்யத்
தை பாதிக்காது.

நநு, சரணஶப்தார்த்தத்தில் ஸ்ரீக்கு அந்வயம் ஸம்மதம்
இல்லையானால் வைஶிஷ்ட்யமர்த்தமென்று ஸமர்த்திப்பது எதற்
காக? இப்படி ஶப்தபலத்தாலே வைஶிஷ்ட்யம் ஶ்ருதமென்
பதை நாமும் அங்கீகரிக்கிறோம். ஆனாலும் நாராயணனை
ஶரணமாக வரிக்கும் காலத்திலும் பிராட்டியோடு அவ
னுக்கு யோகமுண்டென்றிப்படி தாத்காலிகஸம்பந்தரூப
மான வைஶிஷ்ட்யமும் இங்கு உண்டென்றிவ்வளவேயொ
ழிய அவளுக்கும் அவனுக்குப்போல் ஶரணவரணக்ரியா
ஸம்பந்தமும் கிடையாது. அப்படியாகில் சரணஸம்பந்தம்
ஸ்ரீக்குச் சொல்லவேண்டும். ஆக விஶேஷ்யசரணஐக்யத்
தையே இது சொல்லுகிறதென்பது அநந்தவசனம். அதஶ்ச
ஸ்ரீமந்நாராயணசரணாந் என்று பஹுவசநாந்தமாயிருக்க
வேணும் என்கிற ஆக்ஷேபத்தை மூன்றாவது காரிகையால்
பரிஹரிக்கிறார்—

சரணாவிதி — — பதிவ்ரதாந்யாயதோந்வயாத் ||

தாத்காலிகவைஶிஷ்ட்யம் எப்படி ஶப்தத்திற்கு ஸ்வாரஸஸித்த
மான அர்த்தமோ அப்படியே அந்த வைஶிஷ்ட்யம் தோன்று
மிடத்தில் விஶேஷணத்திலும் க்ரியாந்வயஸம்பந்தாஹ்ருத

ஸஹாயாந்தரஸம்பந்தம் வாக்யஸ்வாரஸ்யஸித்தம். இதற்கு விசேஷ பாதகமிராதபோது இதை அழிக்கலாகாது. இதற்காகவே கீழே ஸவிசிஷ்டப்ரபத்யந்தரத்தை நாம் ஸ்தாபித்தது. ஆக சரணவரணவிஷயகமும் பிராட்டிக்குமுண்டு. ஆனால் வரணாநு என்று இருக்கவேண்டுமென்பது ஸரியன்று. "ஶரணாகதஸ்ய நிவேத்யதாம்" என்றிப்படி ரகுவம்ஶாதி ச்லோகங்களையும், ஸாமாத்ய ராஜா ஸதி என்பது முதலிய ஸாமாந்ய வாக்யங்களையும் பார்த்துக்கூட இதற்கு ஸமாதாநம் அறியலாம். விசிஷ்ட வைஷிண சொல்லுமிடத்தில் விசேஷணத்திலும் ஸவாக்யாந்தரஸம்பந்தமும் தாத்பர்யவிஷயமே. ஆனாலும் அந்த விசேஷணத்திற்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய வாக்யாந்தரத்தில் ஸம்பந்தமில்லையாகையாலே அப்படி ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸூசிக்கிற விசேஷ்யத்திற்கு ஸந்நிதாநமாகத் தான் விஜ்ஞாபநாதிகளை ப்ரயோகிக்கவேணும். ஆகையால் ஸ்ரீவரணத்தையும் சரணமாகப் பற்றுவது ஸ்ருதாத்பர்ய விஷயந்தான். ஆனாலும் வரணம் என்றே ப்ரயோகித்தது ஸ்ரீக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யஸூசநமில்லாததாலே. "பதிப்ரதா ந்யதோஷயாக" பதிக்கு தன்னைக் குறித்த ப்ரதாந்யத்தை வைத்துக்கொண்டு, அதாவது பர்யவஸாந ஸ்வாதந்த்ர்ய பிராட்டிக்கு வாக்யாந்தரஸம்பந்தமிருப்பதாலே. இங்கே "பதிப்ரா தாந்யதோஷயாக" என்பதற்கு, வரணசப்தமானது பிராட்டிக்கு விசேஷ்யமாயிராமல் பதிக்கு விசேஷ்யமாய் இருந்து ஸூசித்திருப்பதாலே; அதாவது பிராட்டிக்கும் வரணஸம்பந்தம் தாத்பர்யவிஷயமானாலும் பதியைக்குறித்து ப்ரதாநமாக வரணம் சப்தமாகத் தோற்றுகிறபடியாலே என்று அர்த்தமும் கொள்வர். ஸுதஸாதத்வமும் ஸக ரூபமே. ததா விசேஷ்யாந்தஸாரேண வரணசப்தத்தில் த்விவசநமே யுக்தம். ஆகையால் இருவரும் உபாயமாயிருந்தாலும் விசிஷ்டஸ்வரூபத்தை அநுஸரித்து இங்கு த்விவசநமே வரவேண்டியிருப்பதால் இந்த த்விவசநம் 'ஸத்விதீயமுபாய'மென்கிற ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தள்ளமுடி

யாது. இவ்வளவால் ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்று ஸம்போதநமே ஆச்சான்பிள்ளைக்கு அபிமதமென்பது அவருடைய வ்யாக்யாநத்தாலேயே ஸ்பஷ்டமென்பதும் அதை ஸ்ரீ தேசிகன் கண்டித்தது யுக்தமென்பதும் ஸித்தித்தன.

இனி ஆச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ நாராயணசரணௌ என்று ஸம்போதநமே அபிமதமென்று சொன்னதை விமர்சிப்போம். மந்திரத்தில் ஶ்ருதமானபடியேயிருந்தால் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்காதென்று அபிப்ராயமா? அல்லது நிச்சயம் செய்யமுடியாதென்றா? விஶிஷ்ட ஶப்தங்களில் விஶேஷணத்தில் வாக்யார்த்தாந்வயம் ஸ்வரஸமாகையாலே ஸித்திக்காதென்று சொல்வதற்கில்லை. இந்த ஆக்ஷேபகரே, அப்படி வாக்யார்த்தாந்வயம் தோற்றுவது நியதமில்லை, ஆகையால் ஸபரிவாரஸ்ஸபத்நீகஸ்ஸிம்ஹாஸநே திஷ்டதி, ஸஶஸ்த்ரோ தேவதத்த: பததீத்யாதி ஶப்தங்களைப்போலிருக்கட்டுமேயென்கிறார். அங்கு பரிவாரத்திற்கு ஸிம்ஹாஸநத்தில் வீற்றிருப்பதும் ஶஸ்த்ரத்திற்கு பதநக்ரியாகர்த்ருத்வமும் ப்ரமாணபாதிதமாகையாலே கூடுவதில்லை. இங்கே இப்படி பாதகமொன்றுமில்லையென்று அதற்குமேல் கேள்வி. இதற்கு என்ன ஸமாதானம்? ஏதோ காரணமிருக்கட்டும்; விஶேஷணத்திற்கு க்ரியாந்வயம் நியதமென்கிற வாதம் போய்விட்டதே என்று சொல்வது இதற்கு ஸமாதானமாகுமா? பாதகப்ரமாணமிராதவிடத்தில் ஸமுதாய விஶேஷணத்திற்கு வாக்யார்த்தாந்வயம் நியதமென்கிற வாதத்திற்கு என்ன தூஷணம் இப்போது ஏற்பட்டது?

ஜந்மாத்யதிகரணத்தில் விஶேஷணபேதமிருக்கும்போது விஶேஷ்யபேதம் கொள்ளவேணுமென்று பூர்வபக்ஷத்தில் ஏகவிஶேஷ்யத்திலே அநேக விஶேஷணஸம்பந்தம் ஶப்தஸ்வாரஸ்யஸித்தம்; அதை பாதிக்கலாகாது என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். அதன்மேல் பூர்வபக்ஷீ ‘[illegible]’ என்கிறவிடத்தில் விஶேஷ்யபேதமில்லையாவென்று கேட்டான். [illegible]

விஷயத்தில் அப்படியிருந்தாலும் இங்கு அப்படியில்லையென்று உத்தரமருளிச்செய்தார். ஆனாலும் ஶ்ருதமான அநேக விஶேஷணத்திற்கு ஏகவிஶேஷ்ய ஸம்பந்தந்தான் என்கிற வாதம் போய்விட்டதே என்று அவன் திரும்பக் கேட்டால் எப்படியோ, அப்படியே ப்ரக்ருதவாதமுமிருப்பது. ஏகவிஶே ஷ்யநேக விஶேஷணஸ்தலத்திலன்றோ ஸமுச்சய விகல்பம் அந்த நியமம். அப்படி ஏகாஶ்ரிதக்ரியாஸம்பந்தமான விஶே ஷணத்தில் க்ரியாபதம் ஸமுச்சய விகல்பமென்பது இங்கே நியதம்.

ப்ரமாணாந்தரங்களாலே பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்கிறது என்கிற வாதம் தூர இருக்கட்டும் என்று அந்த ப்ரமாணவிசாரத்தில் ஔதாஸீந்யத்தை வஹித்து, த்வயத்தை மாத்திரம்கொண்டு ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் சொல்லமுடியாதென்று ஆக்ஷேபம் செய்ய, அதன்மேல் வைஶிஷ்ட்ய வாசகத்தில் தாத்பர்யமிருப்பதாலே உபாயத்வம் த்வயத்திலும் ஸ்வரஸமாகப் பிராட்டிக்கு ஏற்படுகிறதென்று ஸமாதானம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி உபலக்ஷணமாகச்சொன்னால் யுக்தமென்று காரணமில்லாமல் நிர்ணயித்துக்கொள்வது அயுக்தம். ஸ்ரீக்கு உபாயத்வ ஸாதகப்ரமாண விசாரத்தில் இறங்கவில்லை. அநேக ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன. வாக்யஸ்வாரஸ்யோத்தரவிமர்ஶந காலத்தில் பாதகப்ரமாண ப்ரதர்ஶநமும் அநாவஶ்யகம். அப்படி பாதகப்ரமாணமும் குறிப்பிடவுமில்லை. ஏகஶ்ருதமான பாதகப்ரமாணமும் வாஸ்தவத்தில் இல்லை. வாக்யஸ்வாரஸ்ய மோ உபலக்ஷணபக்ஷத்திற்கு விபரீதமென்று சொல்லியா யிற்று. ஆகையால் இப்படி நிர்ப்ரந்தமாக நிர்ணயம் செய்து கொள்வது அயுக்தமே. ஆக த்வயத்திலுள்ளபடியிருந்தாலும் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வம் ஸ்பஷ்டமாகையாலே அதற்காக ஸ்ரீநாரா யணஶரணௌ என்று மாற்றவேண்டியதில்லை.

ஸ்ரீநாராயணஶரணௌ என்றிருந்தால் ஸுஸ்பஷ்டமாகத் தெரியுமேயென்னில், தடஸ்தனாய் ஶாஸ்த்ரவிசாரம் செய்கிற வனுக்கு விஶேஷணமாகச் சொன்னாலும் ஸுஸ்பஷ்டந்தான்

கூநூ ஷியாயிருந்து பார்க்கிறவனுக்கு ஸ்ரீ நாராயணசரணௌ என்றிருந்தாலும் ஸாஹஸமில்லை. வஹுவசநம் வாஸ்ர யிகாரண ந்யாயத்தாலே சுந்யாஸிஷமென்று இவருக்குத் தெரியும். 'சுக்ஷீணி ஜெ ஷூஷுஸ நீயாமி, வாஷா ஜெஸாகு ஜாராஃ' என்று உஹாஹாஷ்யகாரர் வஹுக்கும் வராதவிடத் திலும் வஹுவசநம் ஷூயொமித்திருக்கிறார். ஆக ஸ்ரீஸஹித நாராயணனுடைய திருவடி மாத்திரமும் அதற்கு அர்த்த மாகலாம். இல்லாவிட்டால் சுநந்யாவாயகவவயுஸக்தவாஜி விரோதம் வருமென்று இவருக்குச் சொல்லத்தெரியாதா? ஸவெஸ்வரன் ஸஹஸ்ராக்ஷஸஹஸ்ரவாச் ஆகையாலே அவ னுக்கு வஹுவாரணங்களுக்கும் குறையில்லை. ஆகவே ஸ்ரீநா ராயணசரணௌ என்பதும் சுஸஷமே. ஸாரஸ்ய வசி ஸீஜநம் பண்ணும் பக்ஷத்தில் உஜுத்திவிருப்பதே அமையும். வராஜஸம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஸ்ரீ நாராயணசரணௌ என்று சொன்னால்கூட இருவருக்கும் உபாயத்வம் ஜ்ஞாதமா கும். அம அஸமாஸத்தில் வாவவமிருப்பதாலும் "ஸநாதீநாம் அிக்ஷாவிஸிஷாஜாதிஃ என்கிற ஷூஜணத்தாலும் அப்படிச் சொல்வதில் வாயகமில்லையன்றோ?

மேலும் உதாஹ்ரிதெஸம் இங்கே மிகவும் சூவஸ்யகம். இதை " ஸாவராயர்க்கணியிடாதே நினைத்தபோதே சூஷ யிக்கைக்குறுப்பாம் " என்று இதன் பலத்தை ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். "ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் செதநனு டைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டாள். செதந னுக்கு இவை இரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டாம். இத்தால் சூஷயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டாவென்கிறது" என்பது பிள்ளைலோகாசார்யரின் ஸூக்தி.

ஆகையால் ஸ்ரீநாராயணசரணௌ என்று சொல்லு வதைவிட ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்றிருக்கிறபடியானால் அதில் கிடைக்குமர்த்தத்தோடு சுயிகாயஸுமும் கிடைக்கிற

தென்றிப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றி பிராட்டிக்கு வதிஷூா யாஜெநாயம் ஞூவஶ்யகமென்று 'வதிஷூாயாஜெதாஜ ஙயாஸ' என்கிற வாக்யத்திலே அருளிச்செய்தார்.

இப்படி வாக்யஷாரஸ்யத்தாலே ஸெஶிஷ்ட்யவஜத் தாலே க்ரியாஸம்வயமும் விசேஷணத்துக்கு ஏற்பட்டாலும் விசேஷணமாக கயித்தபடியாலே ஹ்யாயாஜமும் வேண் டாமா? ஸஹயாதெஜெஹ்யாநெ என்று ஹ்யாயாஜம் சொல்லப்பட்டதே என்னில், அங்கே ஹ்யாயாஜம் ஶஉ தஸாகூாஸ க்ரியாஙயமாத்திரத்தாலேயே தவிர வேறுவித மான வெஷிஷ்யத்தைக்கொண்டு இல்லையென்று வெயாக ரணரே விசதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் உபா யகவத்தில் தாரதஜ்யஹ்ஸக்தியில்லை. ஞூஷ்உகஶாவூகஹ்ய கஹமாக வதீக்கு ஹ்யாயாஜமும் உண்டு.

இதற்குமேல், இப்படி இருவருமுபாயமென்பதற்கு ஊவெஊகம் ஶரணம் வ்ஜ என்கிற வஹகஸநிஷெஹஶம் வாய கமாகாதோவென்ன, மேல் நான்காவது காரிகையை யருளிச் செய்தார்—

ஜ ஸஊ்ராஜிஸவதீகெ—உஶிஹ்தம் ஶாா ஸாஹஸ ||

கஷிதீயஸஊ்ராடீ' என்றால் 'வதீகூட அவனுக்கில்லையென்று அர்த்தம் கொள்ளவேணும். இல்லாவிட்டால் ஸஷிதீயனு வான்' என்று ஸஹஸா சொல்வதுண்டா? இல்லை. ஏன்? அவள் வாதெஞாயாயிருப்பதாலே. அப்படியே இங்கும் பிராட்டிக்கு ஹவதாரதஜ்யமும் வெஹாஸ்யமுமுண்டா கையாலே தத்வஹ்ஸாதஜ்யஶாஷ்வாயாஜரமில்லாமை யாலே ஹகமென்று சொல்வதுக்கும் ஸ்ரீக்கு உபாயகவம் சொன்னதுக்கும் விரோதமில்லையாகையாலே இங்கும் இந்த ஸாஹஸவஜமுசிதமன்று. பிராட்டியோடு இவன் உபாய மென்பதைக்கொண்டு கஸஜெ ஸஷிதீயமுபாயமென்றிப்படி தூஷணமாகச் சொல்வது தகாது. ஆகையால் வாாஊஶிஹ்க்

காமல் ஸாஹஸமென்று சொன்னதால் மஹாஸாஹஸமே த்வநிதமாயிற்று என்பது இதற்கு தாத்பர்யமும்.

இப்படி விசேஷ்யத்துக்குப்போல விசேஷணத்துக்கும் வரணாம்சத்தை ஆச்சான்பிள்ளை நினைக்காமலிருந்தால் ஸ்வவசனப்ரயோஜநம் அவர் சொன்னது பொருந்ாதென்று ஸ்ரீதேசிகன் யதாவத்தாக நிரூபித்திருப்பதாலேயே தத்வடீகாகாரர் அவ்வோவிடங்களில் விசேஷித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் இந்த ஸ்வவசன விஷயத்தைத் தாம் கொஞ்சமும் தொடாமல் ஒதுங்கிவிட்டார். தாத்பர்யதீபிகாகாரரோ விடவும் தோன்றாமல் விசதமாகச் சொல்லவும் அசக்தராய் பிராட்டி ப்ரஸ்தாவம் பண்ணாமல் அப்ரயுக்தமாக சில வாக்யங்களை ப்ரயோகித்து நின்றார். இப்படி ஆச்சான்பிள்ளை வாக்யம் அநுபபந்நமாயிருந்தால் பிள்ளை லோகாசார்யர், மணவாளமாமுனிகள் இவர்கள் ஸூக்திகளும் இப்படியே போய் விடுமே என்று யோசிக்கலாம். அதற்கு நாம் என் செய்வது? ஆனாலும் அவற்றிற்கு அர்த்தம் வேறு சொல்லவும் ஸாத்யமாகும். அப்படி அவற்றிற்கு அபிப்ராயம் ஸாஸ்த்ராவிருத்தமாகச் சொல்லி முடிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் நமக்கில்லை. ஆயினும் இப்போது ஸாத்தியமாய்த்தோன்றினபடி சொல்லுகிறோம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர், "இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது" என்று அருளிச்செய்தார். உபாயபூர்த்தியை எப்படிச் சொல்வது என்று பார்க்க வேணும். ஸ்ரீதேசிகன் வரணம் என்கிறவிடத்தில் 'த்வமேவ ஶரணம் மம' கழல்கள் அவையே சரணாக, நாகணைமிசைநம் பிரான் சரணேசரண்" உக்த்யாதிகளின்படியே ஸ்வயம்வரணம் விவக்ஷிதமென்றருளிச்செய்திருக்கிறார். இத்தால் இங்கு மந்த்ரத்தில் உபாயமாய் விவக்ஷிக்கப்பட்ட திவ்யதம்பதிகள் தவிர வேறு உபாயமில்லையென்றும் ஸஹாயாந்தரநைரபேக்ஷ்யமும் ஸித்திக்கிறது. அதுபோல் உபாயபூர்த்தியையும்

என்பதற்கு ஶ்வயாரணாயபூர்வகநத்திலே தாத்பர்யம் கொள்ளலாம். இதை தாத்பர்யதீபிகை என்கிற வ்யாக்யாநத்தில் காண்க. அதவா, ஒரு திருவடியை ஶரணமாகப் பிடித்தால் மற்றொரு திருவடியைக்கொண்டு மீறிப்போக ப்ரயத்நம் செய்யலாம். இரண்டையும் பிடித்தபோது அநதிக்ரமணீயமாய் பிடித்தவனை விட்டு அகலமுடியாதென்று உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறதென்கிறபடி. அதவா 'இத்தால்' என்பதற்கு மிதுநஶரணஸம்பத்தாலென்று அர்த்தம். அதில் மிதுநதாத்பர்யத்தை 'சேர்த்தியழகையும்' என்று சொல்லி ஶரணஸம்ப்ரயோஜநத்தை 'உபாயபூர்த்தியையும்' என்று சொல்லுகிறார். முதலில் ப்ராதிபதிகத்திற்கு அர்த்தமும் சொல்லிப் பின்பன்றோ வசநத்திற்கு அர்த்தமும் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கலாம். மேல் 'பிராட்டியை' யென்று ஆரம்பித்து 'திருமேனியை நினைக்கிறது' என்கிறவரையில் ஶரணஸம்பத்தை விவரிக்கப்போகிறபடியாலே இதற்கு ஸமாதாநம் எல்லோரும் சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஸூசீகடாஹந்யாயேந முதலில் வசநத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார் என்று கொள்ளவேணும். எப்படி உபாயபூர்த்தி என்பதை விவரிப்பதற்காக மேல்ஸூக்தி—'பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது. திண் கழலாயிருக்கும்' என்று. ஆக அவ்விருவரைக் காட்டிலும் சரணமே ஸித்தோபாயமென்று சொல்லியாயிற்று. அதவா கீழ்ச் சொன்னது மிதுநதாத்பர்யமுமாகலாம். அதை விவரிப்பது மணவாளமாமுனிகளின் ஸூக்தி "மிதுநமிரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறதென்கை' என்று. இதற்கு தாத்பர்யமாவது— இங்கு நாராயணனை உபாயமாகப் பற்றாமல் அவன் ஶரணத்தைப்பற்றுவது உசிதமன்று. முக்யோபாயத்வம் ஶரணத்திற்கோ அல்லது நாராயணனுக்கோ. ஆகையால் சேஷிபக்கல் சேஷன் இழியுந்துறையான படியாலே ஶரணத்தையும் உபாயமாகச் சொன்னாலும் முக்

யோபாயமான அவனை விடாமல் நாராயணவசுத்திற்கும் வரணவசுத்திற்கும் ஸம்ஸ்லேஷம் சொல்லுவதே யுக்த மென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்க, 'இத்தால் உபாயபூர்த்தியை' என்றருளிச்செய்தது. வரணங்களிரண்டாகையாலே ஸம்ஸம் விவக்ஷிதமாகில் நாராயணவரணாநு என்று ஸ்வாஸமாய் வெஹுவசநம் வேண்டும். இங்கு த்விவசநமிருப்பதாலே சேர்த்தியழகைச் சொல்ல வரணத்விகமும் விவக்ஷிதமாகையாலே உதாநிரபெக்ஷமாக வரணத்திற்கே உபாயத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. உதாநிரபெக்ஷமாவது நாராயணநிரபெக்ஷம், அதாவது அவன் விடினும் திருவடிகள் விடாதிருப்பது — என்பது.

வஸ்துதத்வத்தில் நாராயணன் முக்யோபாயமானாலும் வரணங்களுக்கொரு உபாயகாதிஸயவர்ணநத்திலே நோக்கு. இது ஒரு விதமான ரஸிகோக்தி. ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும் ஸம்பந்தமிராமல் சித்தாலம்பநத்வம் வருகிறதில்லை. அதிலும் சுபாஸ்ரயங்களிற்காட்டில் வரணத்திற்கே ஆலம்பந ஸௌகர்யமும் க்ருபொதம்ஸுகவாதிகளும். இதனால் உமவிதகாருண்யனாய் அவன் உபாயமாகிறனாகையாலே வரணங்களை த்வாரமாக உபாயமென்றது என்பதே வாரஸ்யமும். இப்படியொருவிதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடியதாயிருக்க விருத்தார்த்தங்களை வர்ணிப்பது உசிதமில்லை.

மேலும், பிராட்டிக்கும் விஸேஷணக்ரமும் உபாயக்ரமுமே வடிவடாவாயடர்களுக்கு சம்மதம். எப்படியென்னில்— அடியில் 'அயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது' என்று சொல்லியிருப்பதால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் உண்டென்பது ஸித்தம். இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானம்— 'ஈசுவரனுடைய ஐச்வர்யவிஶிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான அயத்தில் விஸேஷணஸித்தையான பெரிய

பிராட்டியாலே வாஶ்ரயோஷாயுராஹமென்கிறதென்கை' என்று. இங்கு 'லக்ஷ்மீவிஶிஷ்ட'— 'விஶேஷணஸஹிதையான' என்கிற பதங்களைக் கவனிக்கவேணும். இப்படி ஸூக்தியிருக்க அதற்கு விருத்தமாக விஶேஷணத்வமில்லையென்பது ஸாஹஸிகமாம். ஶரணௌ என்கிற த்விவசநார்த்தத்தைக் கொண்டு பிராட்டிக்கு விஶேஷணத்வமில்லையென்றால் ஶரணாதிரிக்தாவயவங்களுக்கும் உபாயத்வம் தள்ளப்படுவதால் 'இத்தால்— திருமேனியை நினைக்கிறது' என்று விக்ரஹோபலக்ஷணத்வம் சொன்னது விரோதிக்கும். தாத்பர்யந்யாயத்தாலே நாராயணபதவிவக்ஷிதமான குணங்களுக்கும் நாராயணனுக்குங்கூட விசேஷணத்வம் ஸித்திக்காது. இங்கு அவயவாந்தரத்திற்காட்டில் ஶரணங்களுக்கிருக்கும் ஏற்றத்தை ஸூசிப்பிக்க ஶரணௌ என்று நிர்தேசித்தாலும் அது திவ்யமங்களவிக்ரஹோபலக்ஷணமாய் தத்விஶிஷ்ட நாராயணன் உபாயமென்பதில் தாத்பர்யமாகையாலும், கேவலசரணம் உபாயமாகமாட்டாதாகையாலும் நாராயணன் க்ராஹ்யனாகிறான்; அவனுடைய குணங்களும் உபாயோபயுக்தங்களாகையாலே க்ராஹ்யங்களென்னில்; அப்போது அவை விசேஷணங்களென்றே ஸித்தித்தது. ஆக ஶரணாவிதி த்விவசநம் வையர்த்யமில்லையென்று முடிந்தது. அப்போது பிராட்டியும் விசேஷணமாகக் குறையில்லை. ஸ்வாரஸ்யமுமிருக்கிறது. குணங்களுக்கு விசேஷணத்வமங்கீகரிக்கப்படாமல் போனாலும் பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வம் அவஶ்யாங்கீகார்யமும். குணங்களுக்கு விஶேஷணத்வம் அவிவக்ஷிதமாகில் நாராயணபதம் யஜிப்ரயோஜநத்திற்காக வந்ததென்று நிர்வஹிக்கலாம். அதற்கு விசேஷணமாய் அதிகமாயிருக்கும் ஶ்ரீஶப்தத்திற்கு வேறு ப்ரயோஜநமில்லை. இப்படி ஸ்வாரஸ்யத்தைக்கருதியே 'பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறதெ'ன்று சொன்னார். ஶரணௌ என்கிற பதத்தில் சொன்ன உபாயத்வத்திற்கும் பிராட்டிக்கும் ஸம்பந்தமில்லையாகில் பிராட்டியாலே பேறென்பது எப்படி?

ஆனால் இந்த உபாயத்வம் ஸஹவானோடு ஸாத்யமா? வாசியுண்டா என்று விசாரித்தால் லோகாசார்யர் முதலானோருக்கு வாசியுண்டென்றே ஸித்தாந்தம். இதைத்தான் 'பெரிய பிராட்டியாராலே பேறாகையாவது இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யம் செய்யான் என்கை' என்று விவரித்தார். ஆக இவளுடைய ஸந்நிதியில் அவனைப் பற்றினால் தத்காலத்திலும் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யரூபவேஷாதி ஸமாவாதிகளாலே அவனை வசீகரித்து கார்யஸம்பாதனம் செய்வள். ஆக பிராட்டியும் குணங்களும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் ஸஹவானும் எல்லாம் உபாயமே. ஒவ்வொன்றின் உபாயத்வமும் ஒவ்வொரு விதமாயிருக்கும். ஸர்வஸ்வீகாரரக்ஷா ஸங்கல்பாச்ரயத்வரூபமான உபாயத்வம் பகவானொருவனுக்கே என்றிவ்வளவே ஸகலஸம்ப்ரதாயாசார்யஸித்தாந்தம். ஸ்ரீவசனபூஷணவ்யாக்யானத்தில் "ஸர்வஸ்ய ப்ரபத்தேஸ் ஸ்வீகார ஸங்கல்ப ஸாத்ய ஸஹவத்வஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்யேதி யதா ப்ராமாணம் ஸவது" என்று விவாதவிஷயமான ஸம்சயம் இன்னதென்பதை ஸ்பஷ்டமாயருளிச்செய்தார். ஆகையால் விசேஷணத்வம் ஸர்வஸம்மதமே. ஆகையாலேயே தத்த்வதீபகாரரும் "நநு ஸ்ரீமத்வைசிஷ்ட்ய நாராயணவிசேஷணத்வேந உபாயவிசேஷணஸித்தகுணவிக்ரஹாதிவத் லக்ஷ்ம்யா அபி விசேஷணதயா தத்விசிஷ்டஸ்யைவோபாயத்வம் யுக்தம்" என்றாரம்பித்து கடைசியில் 'அத: லக்ஷ்மீகுணவிக்ரஹவிசிஷ்டஸ்யோபாயத்வே யதாவிக்ரஹஸ்ய ஸாமான்யாச்ரயத்வா பாதகம், ததாலக்ஷ்ம்யா: அபி புருஷகாரகார்யோபயோகித்வ நிஷ்கர்ஷ:' என்று விசேஷணத்வத்தையே இசைந்தார். தாத்பர்யதீபிகையிலும் 'அஸ்த்வா சரணம் ப்ரபத்யே' என்று தொடங்கி "அதோ விசேஷ்யாகாரஸ்யோபாயத்வம் புருஷகாரஸ்யைவ போத்யதே" என்று சொல்லப்பட்டது. வேதநன் ஆச்ரயிக்கும்போது இவள் ஸந்நிதியாலே

காருண்யாதிஶயாவநம் செய்கிறாளின்றிவ்வளவு சொன்னதி லிருந்தே அவன் ரக்ஷணவ்யாபாரத்தில் இவள் அநுமதி செய்வதும் அபேக்ஷிதமாகிறது. தாத்பர்யதீபிகையிலும் "ப்ராஹாகமெளரவி ஹவரோகதுக்ஷம் வத்ர்யாஶ்வீகாவாப்திஃ தஷவ்யாபாரெ அநுமத்யுக்ஷாஜ்ஞாதப்யெஷ ஸ்வீக்ரியதே" என்று பிராட்டி அநுமதி பண்ணுவதை இசைந்திருப்ப தாகத் தெரிகிறது. இவளை உபாயமென்னது இப்படி அநு மதி செய்வது மாத்திரத்தாலே என்று சிலர். ஸாக்ஷாத் பாமாதிகளைச் செய்யமுடியாத ஸமயத்தில் ஸங்கல்பத்தாலே அநுமதிகொடுக்கும் போதுமானாலும், ஸக்யமானபோது ப்ர ஸக்ஷனுக்குப்போல யாமாத்யநுஷ்டாநமேயுண்டு. ஆனாலும் ஸஹாயிகாரமாகையாலே சிலது இவளுக்கிராமல் போகி றது. ஆகையால் பிராட்டிக்கு ஸமுக்திக்குக் காரணம் யாதொன் றுமில்லையாகையாலும் பகவானைப்போல ஸ்வீகாரஸங்கல்பாதி களுக்குத் தடை சொல்ல யாதொரு பூர்ணமுமில்லையாகை யாலும் ஸஹஸம்கொவெந இவளுக்கும் ஸாக்ஷாதுபாயத்வமுண் டென்பது மற்றொரு வக்ஷம். ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸவயுவர்ஷ வர்ணாயுஸம்மதமான விஶேஷணத்தை ஷரணை என் கிற ஶிவதநத்தைக்கொண்டு தள்ளுகிறவர்களுடைய வக்ஷத் தை நிராஸம் செய்து, ஶரணஶப்தார்தநிர்ணயமும் செய்து விட்டால் பிறகு யதாபூர்ணம் உபாயத்வம் எவ்வளவு தூரம் போய் நிற்குமென்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாமென்று அப்பக்ஷத்தை விரிவாக நிராகரித்தருளினார். ஸ்ரீக்கு உபா யத்வஸாயகபூர்ணங்களையும் உபாயத்வபூகாரத்தையும் ப்ரஸக்தியில்லையாகையாலே விசேஷமாக விசாரிக்காமல் இத் துடன் இப்போது நிற்கிறோம்.

இவ்வளவால் ஆச்சான்பிள்ளையின் வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீதே ஶிகன் கருதிய அர்த்தமே சரியானதென்றும், அதற்கு

அருளிச்செய்த தூஷணமும் யுக்தமென்பதும் ஆச்சான் பிள்ளை சொல்லியிருப்பது ஸ்வஸித்தாந்தஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் விருத்தமாகையாலே ஸர்வதா நாதரணீயமென்பதும் நிர்விவாதமாயிற்று.

ஹத்வா நைராத்ம்யவாதி ஹ்ருதயக்ருதிராஜத்ததிம்
சந்த்ராபிசந்த்ரவக்த்ரேண ரந்த்ரவிரோதயம் ।
ஸாத்ருஷ்ட்யதஸ்வஸ்வபக்ஷவிவேகவித்ரம்
ஸ்ரீரங்கலக்ஷ்மணமுநிர் ப்ரஸ்வாஹியாந்ந: ॥

தர்க்கார்ணவ, வேதாந்த,

உத்தமூர். தி. வீரராகவாசார்ய:,

சிரோமணி.

ஸ்ரீ பத்மாவதீஸமேத ஸ்ரீநிவாஸபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஶுபமஸ்து ॥

